

ΛΕΣΒΙΑΚΑ ΝΕΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ :
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ "ΔΗΜΟΚΡΑΤΟΥ,"
ΜΥΤΙΛΗΝΗ

Ίδιοκτήτης: ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΗΣ
Διευθυντής: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΑΡΟΣ

ΕΤΟΣ Α'
Αριθμός Φύλλου 4
ΜΥΤΙΛΗΝΗ, 1 Ιουνίου 1933

ΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΜΑΣ

Όλοι γνωρίζομεν ότι προσεγγίζουσιν αι δημοκρατικαί εκλογαί.

Όλας άμφοτέρων τών πόλεων τόσον τής Μυτιλήνης όσον και τού Πλωμαρίου όφείλουν να επιστήσουν καλώς την προσοχήν αυτών επί του ζωτικού τούτου ζητήματος.

Η ψήφος πρέπει να δοθή μετά συνέσεως και κατόπιν ώριμου σκέψεως ανεξαρτήτως κομματικών προκαταλήψεων και προσωπικών μικροσυμφερόντων, ούτως ώστε ο εκλεγθησόμενος να συγκεντρώνη όλα τα προσόντα και όλας τας άρετάς αιτινες είναι απαραίτητοι δια την εκπλήρωσιν τών μεγάλων υποχρεώσεων τας οποίας θα αναλάβη άπέναντι τών πολιτών και γενικώς δια τού αίσιον πέρας τής ύψηλης άποστολής ενός δημάρχου.

Όπως ένα κράτος δια να προοδεύση και να ευημερήση χρειάζεται ένας καλός ήγητορ, τοιοιτοτρόπως και δια μίαν πόλιν.

Ό δήμαρχος πρέπει να προερχεται από αυτά τα σπλάχνα τού λαού, να γνωρίζει όλας τας ανάγκας αυτού δια να δυνηθή, εκλεγόμενος, να τας θεωραπεύση.

«ΛΕΣΒΙΑΚΑ ΝΕΑ».

ΠΟΛΥ ΣΩΣΤΑ

Ένας νέος κάποτε προκειμένου να παντρευτή πήγε —κατ' άπαιτήσιν τών πεθερικών του— να έξομολογηθή.

Ό πνευματικός, άφου τόν άκούσε με προσοχή, τού είπε στο τέλος :

— Βαρεία, τέκνον μου, πολύ βαρεία τ' άμαρτήματά σου, αλλά συγχωρεμένος νάσαι ! Πήγαινε στην εύχή τού Θεού !

— Όστε λοιπόν, πάτερ μου, δεν θα μου επιβάλετε καμιά έξιλαστήρια τιμωρία ; ρώτησε ο έξομολογούμενος.

— Μά δεν μου είπες, τέκνον μου, ότι θα παντρευτής ;

— Βέβαια !

— Έ! αυτό σου φτάνει ! άπάντησε ο πνευματικός.

ΤΟ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

Μιά-μιά άργά κυλοῦν στή χώρα τού θανάτου και τής λήθης ή λαμπρότερες μας φυσιογνωμίες που επί χρόνια και καιρούς μās έθελγαν με τού γλυκό τραγουδι τής πέννας τών.

Όστερα από τόν ποιητή τών «Σκιών», τόν άλησμόνητο Πορφύρα που ύμνησε τόσο άγνά και σεμνά στους ώραιότερους στίχους τας άκρογυάλια τής Φρεατιώδης και τας άπτικά ήλιοφασκίδια, ύστερα από τόν μελαγχολικόν και άνεξίγητον, τόν μυστικόπαδο εκείνο Καβάφη, που άνέπνεε επί χρόνια πολλά τού φλογισμένο άέρα τής 'Αλεξάνδρειας ζώντας άπόκοσμα άνάμεσα στην ιδιόρρυθμη μουσα του και στις φεγγοβολίες τών κεριών του...

Ένα κερι άρκει. Τό φως του τού άμυδρό άρμόζει πιο καλά, θάνατι πιο συμπάθες σάν έρθουν τής 'Αγάπης, σάν έρθουν ή Σκιές...

...ήρθε τώρα πριν από λίγο καιρό και τού θλιβερό μαντάτο τού χαμού τής περίφημης ελληνογαλλίδος ποιητριάς, τής αισθαντικής αυτής και βαθειάς ψυχής τής Κόμησας ντε Νοάιγ που πέθανε σχεδόν σύγχρονα με έναν άλλον άκόμα πιο δυστυχημένο καλλιτέχνη μας τόν 'Αλέκο Γονίδη, καλλιτέχνης τής σκηνης αυτός ο τελευταίος, που σκορπούσε γάρ γαρο και άβίαστο τού γέλιο και τού κέφι στο άθηναϊκό κοινό, όταν ζωντάνευε στή σκηνη τού τυπο τού Τζανέττου δίπλα στην άμίμητη Μαντινιού...

Η κόμησσα Ντε Νοάιγ με τόν άνεξιχνίαστο και ώραιόπαθη θρούλλο που άγκαλιάζει τή φυσιογνωμία τής ήτανε μιά από τις λίγες που είχε ή Γαλλία τού τελευταίου αυτό καιρού.

Γι' αυτήν είπαν πως ήτανε «ο μεγαλύτερος ποιητής τής Γαλλίας».

Αί λεπταί έμπνεύσεις τής, έστρεχαν πάντα μεταίωρες άνάμεσα σε δυο μοτίβα, στή τραγική διχρωμία τού θανάτου και τής ζωής.

Αν δεν έψελνε τή ζωή και τας κάλλη τής και τούς έρωτάς τής, και είχε έτοιμο να γραψη για τού θάνατο που τού όραμά του τόσο φαίνεται πως τού νοσταλγοῦσε...

Μένενα διάβηκε ή ζωή όλη ένα δάκρυ, απ' τού πρωί έως τήν έσπέρα Κι' άλλο πια τώρα δεν μου μένει, παρά, θεοί μου αγαπημένοι, νάρθω κεί πέρα...

Έφυγε λοιπόν και αυτή ή ωραία και μεγάλη σκιά τής 'Αννας ντε Νοάιγ, έσβυσε μαζί με τ' άλλα άστέρια που τόσο ταιριαστά φωτίζαν, στο 'Ελληνικό μας στερέωμα... Και ο καλλιτεχνικός κόσμος τόσο βαθειά νοιώθει μιά τέτοια σκληρή άπώλεια.

Γ. Β.

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

ΠΑΡΝΤΟΝ

'Ανάμεσα στις τόσες ξενικές λέξεις που παρεισέφρυσαν στήν 'Ελληνική γλώσσα — ύστερα απ' τις τόσες κατακτήσεις που υπέστη ή χώρα μας κατά καιρούς από διάφορους λαούς — ξεχωριστή δμολογουμένως θέσι πρέπει να καταλάβη ή Γαλλική λέξι παρντόν.

Καίτοι νεωτάτη δι' ήμās λέξι — μόλις προδ' όλίγου άρχισε να τήν μεταχειρίζεται ο Ρωμιός — εν τούτοις δικαιούται τής ύψηλής αυτής διακρίσεως διότι είνε λέξις κοσμοσωτήριος και ευεργετικωτάτη ιδίως δια τόν 'Ελληνα και ιδού διατί.

Μέχρι προδ' όλίγου καιρού και

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ...

Παραπέτασμα άνοιχτηκε (Έγινε δ,τι ποδοῦσα) άλλο είδαν τὰ μάτια μου, και άλλο 'γώ καρτερούσα.

Τι καλά ήταν μισόκλειστο και κουφά στους καῦμούς μου δ,τι είδα δ' άπόμνευε όπως τ'όπλαθε ο νοῦς μου.

Στάθης Μάστορας.

συγκεκριμένως προτού εμφανισθή τού παρντόν, αν δυο Ρωμηοί τύχαινε να λογοφέρουν μέσα στον δρόμο ή στην ταβέρνα ή κάπου άλλου, πάντοτε δια μίαν άσημαντον άφορμήν — για ένα πείσμα ή για ένα άστειο — ή μόνη λύσις στήν περίπτωση αυτή ή απολογία ή αναπόφευκτος καυγάς.

Η πρόοδος ή όποια ήλθε μās έμαθε τή λέξι παρντόν χάρις εις την όποιαν αποσοβοῦνται πολλοί καυγάδες και τας συνεπακόλουθά των.

Σήμερα όμως τίποτα από όλα αυτά.

Μπορείς να ξενυχιάσης κάποιον ή να πέσης άπάνω του σάν κάρρο και με ένα μειλίχο παρντόν που θα τού ζητήσης να διευθετηθή ή ύπόθεσις.

— Παρντόν κύριε δεν τ'ώθελα — ή — "Αχ δεσποινίς με συγχωρείτε. Χίλια παρντόν.

Βλέπετε λοιπόν πόσον σωτήριος είνε ή λέξι αυτή. 'Ενώ άφ' ενός τή γλυτώνης φτηνά απ' τόν παθόντα χωρίς ούτε βρισιές να ακούσης ούτε ξύλο να φας, άφ' έτέρου θεωρείσαι και άνθρωπος ευγενής και συγχρονισμένος και τού σπουδαιότερον αν ο παθών θελήση να δημουρηγήσει επεισόδιον, ενδ' θα βγης σίγουρα άσπροπρόσωπος γιατί άμέσως θα βρεθούν οι ύποστηρικταί σου οι όποιοι θα φανοῦν πρόθυμοι να διαβεβαιώσουν ότι ναί μεν ξενύχιασες τόν κύριο κατά λάθος αλλά τού εξήτησες δι' αυτό παρντόν.

Έτσι στο εξής με δπλον υπερασπίσεως τού παρντόν θα μπορούμε να σπρώχνομε να πατοῦμε ή να ξενυχιάζομε τόν καθένα — πάντοτε βέβαια κατά λάθος—.

Έ καλά βοέ άδελφέ δεν τ'ώθελα, κατά λάθος έγεινε Παρντόν.

Έτσι δεν είνε ; ΑΙΓΑΛΕΩ

"ΛΕΣΒΙΑΚΑ ΝΕΑ,"

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΜΥΤΙΛΗΝΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑΙ Δραχ. 60
ΕΞΑΜΗΝΟΙ » 30

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΔΟΛΛΑΡΙΑ 2

Τιμή Φύλλου Δραχμ. 2

ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ

δημοσιεύόμενα και μή, δέν
έπιστρέφονται

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Κατά στίχον Δραχμ. 1

'Αντιπρόσωπος

ΗΛΙΑΣ ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

ΛΕΣΒΙΑΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΑΣΤΕΡΟΠΟΙΗΣΙΣ...

Χαλασμός κυρίου γίνεται το
πρωτό καιρό στα φωτογρα-
φιστικά με την άστεροποίηση...

Η δεσποινίς Κόρα πηγαίνει
στο φωτογράφο της και διατάσ-
σει να την φωτογραφίση έτσι
που να μοιάση της Μπίλι—Ντόβ
Ο Θεμιστοκλής γουατάρη κι
αυτός το κοσμοϊστορικό προ-
φίλ του Ραμόν Νοβάρο με έ-
λαφράν δόσιν μειδιάματος Τζών
Τζίλμπερ...

Και ο φωτογραφικός φακός
συντελεί το θαύμα της άστερο-
ποίησεως τόσων και τόσων
όπαδων και ζηλωτών της... όχι
βουβής πλέον τέχνης.

Κάθε μέρα στις βιτρίνες των
φωτογραφείων αναζει ή γλύκα
του μειδιάματος της Χάρβεϊ και
το κατακτητικό βλέμα του Βίλι
Φρίτς...

— "Αχ! τί ώραίος πού είναι
ο Τζίμης έτσι προφίλ... σωστός
Νοβάρο..."

Και πού να μάς δη αν φάς
ή δεσποινίς αυτή τότε είνε πού
θα τρελλαθθί ασφαλώς.

Μιά άκμαία κυρία ήθέλησε
προχθές να άποθανάτιση ως
φαίνεται τα θέλητρά της.

Θέλω κύριε φωτογράφε να
βγώ κατά πόζαν Γκρέτας
Γκάρμπο.

Ο φωτογράφος έκτελεί το
καθήκον του.

Πιό μαχμούρικο το βλέμμα
σας, μαντάμ... "Εξοχα... Χαμο-
γελάσετε λίγο... & I... έτσι μπρά-
βο... "Ενα... δύο... τρία I...

Και σε λιγάκι το είδωλον της
Γκάρμπο άναπηδά από το κου-
τί του φωτογράφου τις περισ-
σότερες φορές... άλλοίμονο!...
τόσο... άγ(κ)αρμπο.

ΕΚΗΒΟΛΟΣ

ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

— Άθροαι λοιπόν έγγραφαί συν-
δρομητόν στα "Λεσβιακά Νέα".

— Η ύποστήριξις αυτή και ή αγά-
πη του κοινού για το φύλλο μας, μάς
κρατά σε πολύ δικαιολογημένη συγ-
κίνησι.

— Φτάνει να ρίξετε ένα βλέμμα
στη σημερινή μας άλληλογραφία για
να δητε τους νέους μας συνδρομητάς
πού ένεγράφησαν μέσα στο τελευταίο
δεκαήμερο.

— Είμαστε υπερήφανοι γιατί κα-
θώς καταλαβαίνουμε μπορέσαμε να
παρουσιάσωμεν κάτι πού τόσο φαί-
νεται πως αξίζει.

— Το φύλλο μας λοιπόν το έδέ-
χθησαν με άπερίγραπτο ένθουσιασμό
όλα τα σωματεία της Λέσβου μας
και του έξωτερικού, αι όργανώσεις,
αι τράπεζαι, αι λέσχες και μάς το
έπέστρεψε (μοναδική έπιστροφή) ποι-
ός νομίζετε ;

— Το γηραιόν άναγνωστήριον του
Πλωμαρίου το τιμώμενον με το όνο-
μα του «Βενιαμίν» ! ! . . .

— "Όστε το άναγνωστήριον «ΒΕΝΙΑ-
ΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ» δέν έδέχθη τα
«ΛΕΣΒΙΑΚΑ ΝΕΑ».

— Τα σχόλια τα άφίνουμε για τους
καλούς μας άναγνώστας.

— Στο προηγούμενο φύλλο είχαμε
μιά σχετική καμπάνια για το δάσκα-
λο του Πλωμαρίου πού εξέλιπε, τον
Π. Στεφανίδη.

— Η όποία διαβάστηκε με άπλη-
στία.

— Ο Διευθυντής μας κ. Βάρος
πήρε μιά πολύ συγκινητική εύχαρι-
στήριον έπιστολήν από την οικογένει-
αν του μεταστάντος.

— Τους εύχαριστεί για τή τιμή αυ-
τή.

— Πλησιάζουν και ή διακοπές των
σχολείων.

— Τα μαθητούδια περιμένουν με
άγωνία αυτήν την μέρα σαν μιά ήμέ-
ρα λυτρωμού.

— Θα πετάξουν τα βιβλία τους, τα
τετράδιά τους, τις μάθητικές σάκες
τους και θα χυμήξουν ελεύθερα που-
λιά στη λουλουδιόσμηνη ύπαιθρο και
στα δροσερά άκρογυάλια.

— Τα μπάνια μισοάρχισαν κιόλας.
— Οι νεαροί Τρίτωνα της πόλεως
μας άκονούν την όρεξι τους για τας
... άναδυόμενας Άφροδίτας.

— Και τα θαλασσινά ειδύλια θα
πάρουν και θα δώσουν ανάμεσα στα
άφροσπεφανωμένα κύματα.

— Ένώ ο κέρβερους επί της τιμής
των λουομένων θα θεάται και πάλιν
μακρόθεν... τα γενόμενα.

— Οι φαντάροι μας σχεδόν όλοι
έφυγαν και έτσι ή πόλις μας αισθάν-
θηκε πολύ όδυνηρή αυτή την έρήμωσι.

— Κυρίως τα εύτραφή και ζουμ-
πουρλούδικα δουρικά πενθοῦν την
σκληράν αυτήν φυγάδευσιν των ιπ-
ποτών τους.

— Άλλά χρειάζεται λιγάκι ύπομο-
νή και ο Ρωμαίος σίγουρα θα παλι-
νοστήση στην άγκαλιά της όδυρομέ-
νης Ίουλιέττας του.

— Έκτός εάν... δέν τό λέμε !
— "Όλος ο κόσμος, όλοι οι γαμ-
μποί, όλοι ή άριστοκρατία, στέκεται
χάσκοντας μπροστά στις βιτρίνες
του νέου ζαχαροπλαστείου μας «Ή
Λεσκή Καμέλια».

— Πού είναι κυριολεκτικώς θαύμα
ιδέσθαι από την πλούσια συλλογή
νομφικων ειδών, ειδων βαπτίσεων
και ζαχαροπλαστικής.

Ο Παρεΐσακος

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΤΟ ΡΕΣΙΤΑΛ
ΤΟΤΗ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗ

Η διέλευση του κ. Στεφανί-
δη από την πόλι μας έδωσε
ζωηρό τόνο στην καλλιτεχνική
της κίνησι.

— Υστερα από μερικά θεατρι-
κά «μπουλόκια» και κάμπο-
σους μετριωτάτους «ρεσιτα-
λιστ» ευτυχίσαμε ν' ακούσωμε
έναν διακεκριμένο και εύσυνεί-
δητο καλλιτέχνη.

Και τας δύο συναυλιας πού
έδωσε, ο κόσμος τας παρηκο-
λούθησε, με άδιάπτωτον ένδια-
φέρον και έχειροκρότησε με
ένθουσιασμόν και συγκίνησιν
τόν λαμπρόν μας καλλιτέχνην.

— "Ό,τι τραγούδησε, το απέ-
δωσε με μιά δική του τεχνοτρο-
πία σαν πραγματικός δημιουρ-
γός πού άγγιζε τα μύχια της
ψυχής.

Τή πρωτοβουλία του Γυμνα-
σιάρχου κ. Α. Δελή έδόθη την
Πέμπτη μαθητικό κονσέρτο ύ-
πέρ του κ. Στεφανίδη τή συμ-
πράξει της φανφάρ του Όρφα-
νοτροφείου Μυτιλήνης. Προ-
σήλθον όλα τα παιδιά του
Γυμνασίου, του Π. Λυκείου και
του Έλληνογαλλικού. Μιά βρα-
διά καλλιτεχνική πανδαισίας.
Σωστή άπόλαυσις. Τα παιδά-
κια με αυθόρμητο ένθουσιασμό
πυ έφθανε τα όρια της άπο-
θέωσις έχειροκρότησαν τον κ.
Στεφανίδη.

— Από την έκτακτον αυτήν ψυ-
χαγωγικήν συγκέντρωσιν έλαμ-
ψε διά της άπουσίας του μό-
νον το Άνωτ. Παρθεναγωγεί-
ον. Μά την αλήθεια, άδυνα-
τοῦμε να διαπιστώσωμε τους
λόγους της έπιδεικτικής ταύ-
της άποχής. Θα έπρεπε να εί-
ναι περισσότερο το καλλιτεχνι-
κό αισθητήριο στους προοδευ-
τικούς ανθρώπους, οι όποιοι
ως έπιχείρημα προέβαλον την
...οικονομικήν κρίσιν!

ΗΛΙΑΣ ΜΑΡΙΝΕΛΛΗΣ

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΗΝΕΤΕ

Σαρδώνιος γέλωσ : — Η φράσις
αυτή, σύμφωνα με τους αρχαι-
ους συγγραφείς, προήλθεν από
την κατωτέρω αίτία :

Οι κάτοικοι της νήσου Σαρ-
δουδς είχαν τή σκληρή συνήθεια
να σφάζουν εις τον Κρόνον τους
γονείς των άμα αυτοί περνού-
σαν τα έβδομηντα χρόνια τους,
ένω δε τους έσφάζαν γελοῦ-
σαν και φιλούσε ο ένας τον άλ-
λον. Λόγω λοιπόν αυτουνοῦ
του προσποιητοῦ και όχι ειλι-
κρινουδς γέλιου πήρε το όνομα
«Σαρδώνιος».

— Άλλοι όμως δέν παραδέχον-
ται αυτό και διατείνονται, ότι
το προσποιητό γέλιο πήρε αυτή
την όνομασία από ένα χόρτο
πού φύεται στο νησί των Σαρ-
δώων το όποιον χόρτον τρώγον-
τας οι κάτοικοι άπέθνησκαν μέ-
σα σε φοβερούς σπασμούς και
σε γέλια.

Ού παντός πλείν εις Κόρινθον:

— Η Κόρινθος στην αρχαιότη-
τα ήτανε μιά από τας πλουσι-
ωτέρας πόλεις, φημισμένη για
τις όμορφες γυναίκες της και
τη παραλυσία.

Γι' αυτό λοιπόν και οι ποιό
φρόνιμοι άνθρωποι όταν ταξί-
δευαν εκεί παρασύροντο στην
άκολασία και τα όργια και ό-
ταν επέστρεφαν στη πατρίδα
τους ήτανε πιά ταντέλες....
ξεπαραδιασμένοι.

Έντεῦθεν λοιπόν ή περίφη-
μος αυτή φράσις.

Ο Δάσκαλόσ σας

Η ΞΕΝΗ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ

Μουσική συμφωνία

Η ΥΠΑΙΘΡΟΣ

Η ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΜΑΣ ΝΕΟΛΑΙΑ

ΜΕΓΑΛΗ ΣΧΟΛΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΣΤΟ ΠΛΩΜΑΡΙ

Το βράδυ εις τὰς 20 π. μ. ἐδόθη ἡ προαγγελθεῖσα σχολικὴ ἑορτὴ τοῦ Γυμνασίου μας στὸ θέατρο ἐνώπιον πλήθους ἐκλεκτοῦ κόσμου σημειώσασα πρωτοφανῆ ἐπιτυχίαν.

Ἡ ἑορτὴ ἄρχισε μὲ τὸν γραφικὸ χορὸ τῆς πεντοζάλης τὸν ὁποῖον ἐχόρευαν αἱ μαθήτριες Εὐαγγελίτσα Ἀραμβόγλου, Ἰσμήνη καὶ Ἀντιγόνη Καρτσούνη Πουνούλα Δαδιώτου, Μαίρη Φρατζόγλου, Ζωὴ Πιτσιλαδῆ καὶ Κικὴ Ζαλούμη.

Ἀφάνταστο σουξὲ εἶχε ὁ Μακεδονικὸς χορὸς μιζαρισθεῖς ἐπανειλημμένως καὶ τὸν ὁποῖον ἐχόρευσαν μὲ ὑπερβάλλουσαν χάριν αἱ μαθήτριες: Σουλτάνα Βάμβουρα, Φρόσω Μελανδινού, Κικὴ Σαλᾶ, Βάγια Ἀμπολοῦ, Εἰρήνη Κοντοπού καὶ Κατίνᾶ Γιαμουγιάννη. Ἀλλὰ ἀνώτερος κάθε περιγραφῆς, ὑπῆρξε ὁ Ἐθνικὸς μας χορὸς τὸν ὁποῖον ἐχόρευσαν μὲ ρυθμικώτατον συνδυασμὸν αἱ μαθήτριες Μαρία Γιαννουλέλλη, Πηνελόπη Κουτλή, Μαρία Βουργούτση καὶ Μαρία Βάμβουρα καὶ οἱ μαθηταὶ Γ. Μαλλιάρης, Π. Παπάζογλου, Ε. Κουτσουρίδης καὶ Π. Τσαμουρκέλλης.

Ἐπίσης κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἑορτῆς ἐπαίχθησαν δύο χαριτωμέναι κωμῳδίαι ἀπὸ τοὺς μαθητὰς μὲ ἀρίστην ἐπιτυχίαν καὶ ἐξετελέσθησαν διάφορες ἀπαγγελίαι, ὅπως (Τὸ χέρι) τοῦ Πολέμη ἀπὸ τὸν μαθητὴν Δ. Καψάλην, (Τὰ κόλλυβα) ἀπὸ τὴν μαθήτριαν Α. Σαλᾶ καὶ ἡ «Γρηὰ Βαβᾶμ» τοῦ Ζ. Παπαντωνίου ἀπὸ τὴν μαθήτριαν Μαρίαν Γιαννουλέλλη. Μεγάλην ἐντύπωσιν ἐπροξένησε εἰς τὸ κοινὸν ἡ δυνατὴ ἀπαγγελία τοῦ Ἑρ. Χάινε «Λιτανεῖα», ἐκτελεσθεῖσα μὲ σπάνιαν δραματικώτητα ἀπὸ τὸν καθηγητὴν κ. Στρατὴν Μαυραγάνην. Τὸ ὄνομα τοῦ κ. Μαυραγάνη αἰθανόμεθα αὐθορμητῶς τὴν ἀνάγκη νὰ τὸ ὑπογραμμίσωμεν διότι εἶναι ἕνας ἀπ' τοὺς λίγους καθηγητὰς ποὺ γνῶρισε τὸ Γυμνάσιον διὰ τὸν ἀρίστον παιδαγωγικὸν του χαρακτήρα καὶ διὰ τὰς καλλιτεχνικὰς ἐν γένει πρωτοβουλίας του ἐπὶ ὅλων τῶν ζητημάτων.

Πάρα πολὺ ἐπίσης ἄρεσε καὶ καταχειροκροτήθηκε τὸ τραγῳδιὸν τοῦ μαθητοῦ Γιάννη Ρούσσα (ὁ Γερῶ-Δῆμος).

Ὡραῖον τόνον ἔδωκε εἰς τὴν ἑορτὴν ἡ συμμετοχὴ τῆς ἀρίστης μανδολινάτας καταρτισθείσης ὑπὸ τοῦ συμπαθοῦς φίλου μουσικοδιδασκάλου τοῦ τόπου μας κ. Β. Καλδῆ καὶ τὴν ὁποῖαν ἀπήρτισαν αἱ δ/δες: Περσεφώνη Κουμπάνη (καθη-

γήτρια), αἱ ἀδελφαὶ Βενετία, Ἄννα (διδασκάλισσαι) καὶ Μαρίκα Καραμπάση, Μέλπω καὶ Ἀθηνᾶ Σαλᾶ, καὶ Μαρίκα Ξυπτερά. Ὁ κ. Β. Καλδῆς ἀξίζει θερμὰ συγχαρητήρια γιατί μὲ τὸ διαλεκτὸν του καὶ μοντέρνον μουσικὸν του ρεπερτόριον ἐγοήτευσε ὅλους τοὺς παρευρεθέντας εἰς τὴν ἑορτὴν.

Ἐνταῦθα εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἐξάρωμεν καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ καθηγητοῦ τῆς γυμναστικῆς κ. Νίκου Δημοπούλου εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλεται ἡ ἐξαιρετικὴ ὀργάνωσις τῆς ἑορτῆς καὶ ὁ ὁποῖος ἀξίζει τῶν θερμότερων συγχαρητηρίων διὰ τὰς κολλοσιαίας προσπάθειάς τας ὁποίας κατέβαλλεν καὶ διὰ τὸν σπάνιον ζῆλον ὥστε νὰ μᾶς παρουσιάσῃ ἕνα τόσο ἄρτιον καὶ ὠραῖον πρᾶγμα.

Ἐνα μεγάλο εὖγε ἀκόμα ὀφείλεται εἰς ὀλόκληρον τὸν λαμπρὸν καθηγητικὸν σύλλογον τοῦ Γυμνασίου μας καὶ ξεχωριστὰ στὸν διακεκριμένον Γυμνασιάρχην μας κ. Μιχαὴλ Κρίκην.

Εἶναι γεγονός ἀναμφισβήτητον, ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ γυμνασίου μας εἶχε μεταβληθῆ ἔντελως, γι' αὐτὸ καὶ ὀλόκληρος ἡ κοινωνία Πλωμαρίου σέβεται καὶ ἐκτιμᾷ τὸν κ. Κρίκην.

Ἀπὸ τοὺς ἐπισημοὺς διακρινόμενοι τοὺς κ.κ. Ἰωσήφ Δενδάκην (Διοικητὴν Χωροφυλακῆς), τὸν κ. Γεώργ. Καλαματιανὸν (Οἶκον. Ἐφορον), τὸν κ. Γεωρ. Κορκάρην (Εἰρηνοδίκην), τὸν κ. Σπύρον Δρούκαν (Διευθυντὴν τοῦ Ταχυδρομείου) καὶ τὸν κ. Παν. Κατσακούλην (Ἀνθυπασπιστὴν Χωροφυλακῆς).

Ἡ ὠραία αὕτη ἑορτὴ ἡ ὁποία ἔληξε μὲ τὴν ἀνάκρουσιν τοῦ Ἐθνικοῦ ὕμνου, θὰ μᾶς μείνῃ ἀσφαλῶς ἀλησμόνητη.

Τὸ Μολυβᾶνι

— Σὰς ἀρέσει πολὺ τὸ κάπνισμα δεσποινίς ;
— Νάξερεις πόσο ! Εἶναι τρέλλα. Διαρκῶς καπνίζω ΗΒΗ καὶ ΡΑΔΙΟΝ Βαρβαγιάννη. Μὲ κάνει νὰ ξεχνῶ ὅλα τὰ ντέρτια.

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΟ ΠΑΡΚΟ

Τὸ χαρούμενον πάρκο εἶχε πάρει
Μὲς τ' ἀξένοιαστο κείνο πρωΐ
Μιὰ ὠμορφιὰ γιορτινὴ καὶ μιὰ χάρι
Ποῦ ξανά δὲν μπορεῖ νὰ τὴ βροῖ

Πέρα ὡς πέρα τῶν φύλλων γλυστρουῖσαν
Ἡ σκιὲς μὲς τὸ φῶς τ' ἀπαλὸ
Κι' ἐπερνούσαμε ἐμεῖς καὶ φιλοῦσαν
Σιγανὰ τὸ γυμνὸ σου λαμῶ

Τὴ γιορτὴ ποῦταν κείνη ! Σαλεύουν
Τὰ κλωνάρια κι' οἱ σπῖνοι ψηλά
Ὅσα λέγαμε μόνοι τὰ κλέβαν
Καὶ τὰ κάναν τραγούδια τρελλά.

† Λάμπρος Πορφύρας

— Μ' ἀγαπᾶς λοιπὸν τόσο ὥστε νὰ ὑπομείνης κάθε θυσία γιὰ μένα Τάκη ;
— Ὡ βέβαια ἀγαπητὴ μου.
— Τότε παντρεύου τὴ μαμὰ μου.

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ

Η ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

Μὲ τὴν ἐλπὴν στὸ μάγουλο, στολισμένη τρελλά μὲ κόκκινες κορδελίτσες, ἡ Φυλλίς, ἡ ροδόπλαστη βοσκοπούλα, ὠδήγησε τὸ κοπάδι τῆς στὸν Ἰσκιό. Τ' ἀρνάκια τριγύρω τῆς παίζουσαν στὸ πρᾶσινο χορτάρι. Κ' ἡ βοσκοπούλα, καθισμένη στὴν ἀκρογιαλιά, βρέχει τὸ γυμνὸ κρινόλευκο ποδαράκι τῆς στὸ νερό.

Εἶνε ξένοιαστη, γιατί νομίζει ὅτι εἶνε μονάχη σ' ἐκείνη τὴν ἐρημίαν. Μὰ ὁ Θύρις, ὁ βοσκός, ποὺ τὴν παραμονεύει μέσα ἀπὸ τὰ κλαδιά, ξεφάνερῶθηκε ξαφνὰ, ἀκράτητος ἀπὸ ἀγάπη. Μάταια ἡ κόρη ἐπικαλεῖται τὸν Θεὸν εἰς βοήθειάν τῆς. Λοιπὸν, ἀφοῦ ὁ Θεὸς κωφεύει, ἡ Φυλλίς θὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν βοήθειαν τῶν ἀνθρώπων.

— Ἀφσέ με, Θύρι ! λέγει σιγανὰ ἀφισέ με, εἰ δὲ μὴ θὰ φωνάξω. Ἐκεῖνος δὲν ἀκούει τίποτε. Κ' ἐνῶ τὴν κρατεῖ στὴν ἀγκαλιά του φωνάζει δυνατὰ.

— Σὲ λατρεύω ὠραία μου βοσκοπούλα.

Τότῃ ἡ Φυλλίς :
— Σῶπα ! μὰ σῶπα, λοιπὸν. Ἄχ, θὰ σ' ἀκούσουν...
(Μίμησις) Κ.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὰ μολύβια καὶ ὁ χαρακτήρας

Ἐνας ξένος ψυχολόγος ἐδημοσίευσεν πρὸ καιροῦ πολὺ ἐνδιαφέροντα πρᾶγματα σχετικὰ μὲ τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ... ἔθισμα τοῦ μολυβίου.

«Ὅσοι, γράφει, ξύνουν τὰ μολύβια τους, κόβοντας μεγάλα ὀπουδήποτε κομμάτια ξύλου ἀπ' αὐτὰ, εἶναι γενναῖοι καὶ δὲν λογαριάζουν ἐμπόδια.

Ἄν ξύνει κανεὶς τὸ μολύβι του πρόχειρα, αὐτὸ δείχνει, ὅτι δὲν ἔχει οὔτε καλαισθησία, οὔτε ὑπομονή.

Ὅποιος κάνει στὸ μολύβι του μῆτη μὲ κανονικώτατο σχῆμα εἶνε κατὰ κανόνα φίλεργος καὶ ὑπομονητικὸς.

Ὅποιος πάλι σπάζει τὸ μολύβι του συχνὰ δείχνει, πῶς εἶναι νευρικός ἀνθρώπος.

Ὅσοι πολὺ σπανίως ἀποφασίζουν νὰ ξύσουν τὰ μολύβια τους ἂν σώνεται ἡ μύτη τους, θὰ ἐξελιχθοῦν σὲ φιλαργύρους.

Τὰ παιδιὰ ποὺ χρησιμοποιοῦν συχνὰ τὰ μολύβια τους γιὰ νὰ γράφουν τ' ὄνομά τους στὰ βιβλία, στὰ καθίσματα, στοὺς τοίχους, εἶναι συνήθως ἀκατέστητα, ἀπερίσκεπτα καὶ σκληρά.»

Λοιπὸν... προσέχετε στὸ μέλλον πῶς νὰ ξύνετε τὰ μολύβια σας.

ΛΕΣΒΙΑΚΕΣ ΗΘΟΓΡΑΦΙΕΣ

Η ΞΕΝΗΤΙΑ

Συχωρεμένη άς είναι. 'Αφοῦ δοκίμασε όλες τῆς ἀπογοητεύσεις τῆς ψεύτικης αὐτῆς ζωῆς καί ἤπιε όλα τὰ φαρμάκια καί τῆς πίκρες ἔκλεισε προχτές τὰ μάτια τῆς γιά νά μὴν τὰ ἀνοίξη πιά ποτέ. 'Η γειτόνισσά μου ἤ θειά 'Αμερσοῦδα ὅπως τῆ φωνάζανε όλα τὰ μικρά παιδιὰ τῆς γειτονιάς.

Τὴν ἔφαγε ὁ καῦμός. 'Ενα παιδί δὰ τὸ εἶχε κι' αὐτὴ ἡ καψερή. Μὰ δὲν τὸ χάρηκε. 'Απὸ μικρὸ ξενιτεύθηκε γιά νά μὴν τὸ ξαναδῆ πιά. Εἴκοσι χρόνια ξενητιά καί νά μὴν τῆς στείλει οὔτε ἓνα γράμμα νά ρωτήσῃ ἂν ζῆ ἢ πέθανε. Αὐτὸς ἦταν ὁ μεγάλος καῦμός τῆς θειά - 'Αμερσοῦδας. Καί μετ' ὅλην τῆς ὑπέφερε χίλιες δυὸ στερήσεις. Ξενοδούλευε, ξενόπληνε ὥσπου νὸ τὸ μεγαλώσῃ. Καί ὅταν τὸν ἔκανε 15 χρονῶν—ποῦ ἄλλα παιδιὰ στὴν ἡλικία του πέρνονε σπῆττα ἀπάνω τους—αὐτὴ τὸν ξενήτεψε γιατί ὅπως ἔλεγε—τὸ χωριό μας δὲν ἦταν μέρος γιά νά κἀνῃ κανεὶς κατὰσταση, καί γιά νά ἔχει κι' αὐτὴ ἓνα στήριγμα στὰ γηρατειά τῆς. 'Ω κείνες ἡ μέρες τοῦ μισεμοῦ, ἀπὸ ἓνα μῆνα ἢ θειά 'Αμερσοῦδα τὸν ἐτοίμαζε γιά τὸ μεγάλο ταξεῖδι. Καί τί καλά δὲν τοῦ ἔβαλε μέσα στοῦ σεντοῦκι ποῦ θάπερνε μαζί του. Μῆλα καί κυδωνία ἀγιασσωτικά ποῦ μοσχοβολοῦσαν σάν τῆ σάρκα παρθένας κόρης, καί σῦκα γεμιστὰ μετ' ἕνα δυὸ μπαχαρικά καί μυρουδικὰ, ὕψωμο φυλαγμένο ἀπὸ τὴν 'Ανάσταση καί λουλούδια ἀπ' τὴ Σταυροπροσκύνηση—φερμένα ἀπ' τὴν Παναγιά τῆ Μεγαλόχαρη τὴν 'Αγιασσωτίσα—καί ἓνα χαίμαλλη καμωμένο ἀπὸ κόκκινο πανί, μετ' ἕνα γαλάζιες χάντρες γύρω - γύρω γιά νά μὴν τὸν πιάνει τὸ μάτι, καί πόσα ἄλλα. Τέσσαρες ἀλλαξιές ἐσώρουχα βγαλμένα ἀπὸ τὴ βελόνη, 2 σεντόνια, τσεσερα ζευγάρια τσουράπια καμωμένα ἀπὸ 'Ερεσιώτικο μαλλί γιατί ὅπως τῆς ἔλεγαν ἐκεῖ ποῦ θά πῆγαινε ἔκανε πολὺ κρύο. Καί τελευταῖο τὸ πολυτιμώτερο τὴν εὐκή τῆς, τὴν εὐκή τῆς μανούλας. Καί ἦρθε ἡ μεγάλη μέρα. 'Απ' τὸ πρωτὶ ἦταν στὸ πόδι καί δὲν χόρταινε νά τὸν φιλήσῃ καί νά τὸν καμαρώνῃ. Σάν ἔφυγε μέρες καθόνταν κλεισμένη στὸ σπῆττί τῆς. 'Εκλαιγε - ἔκλαιγε καί ἔχυνε πύριννα δάκρυα τὰ δάκρυα τοῦ ἀποχωρισμοῦ, τὰ δάκρυα ποῦ ξαλαφρώνουν. 'Ανάθεμά σε ξενητεία σένα καί τὰ καλά σου, αὐτὰ ἦταν τὰ λόγια ποῦ ἔλεγε γιά πολὺ καιρὸ. Καί ἔφθασε ἡ μεγάλη μέρα. 'Ἦρθε τὸ πρῶτο γράμμα. Τὶ κλάματα, τί δάκρυα, τί χαρές. 'Ελα γυιέμ' ἀμ' τοῦ διουβαῖσ'. 'Ἦμουνα ὁ γραμματικὸς τῆς γειτονιάς. Τῆς τὸ διάβασα δυὸ καί τρεῖς φορές μὰ δὲν χόρταινε ν' ἀκούῃ. 'Ἦθελε νά μάθῃ ἀπ' ἔξω ὅσα τῆς ἔγραφε γιά

νά τὰ λῆσῃ στῆς γειτόνισσες ποῦ θὰ τῆ ρωτοῦσαν. Καλῶς τὰ δέχτηκες θει' 'Αμρσοῦδ'. Καλὸ νάχητη καλὸ νάχητη αὐτὸ ὅμως ἦταν τὸ πρῶτο αὐτὸ ἦταν καί τὸ στερνό οὔτε ξανακούστηκε. Τοῦ γράψαμε, τοῦ ξαναγράψαμε καμμιά ἀπάντηση. Σὲ δυὸ-τρὶα γράμματα ποῦ ἔγραψα σὲ κάτι πατριώτες μας ἂν τὸν εἶδανε πουθενά πῆρα ἀρνητικὴ ἀπάντηση. 'Ἦ θειά 'Αμερσοῦδα πιά δὲν εἶχε παρηγοριά. Μὴ ξέχασῃ, μὴ ξέχασῃ ἔλεγε μέσα ἀπ' τὰ ἀναφυλλυτὰ τῆς. Σῶπα τῆς ἔλεγα θειά 'Αμρσοῦδα μὴν κλαῖς. Μπορεῖ νά παράπεσε τὸ γράμμα. Καί μετ' ἔχουμε καιρὸ νά πάρουμε γράμμα ἀπὸ τὸ θείο μου τὸ Δημήτρι. Μὰ ποῦ ν' ἀκούσῃ. 'Ελυωνε. Τὴν ἔτρωγε ὁ καῦμός. 'Ανάθεμά σε ξενητεία σένα καί τὰ καλά σου. Καί μετ' ὅλην τῆς στα χεῖλη ἔκλεισε προχθές τὰ μάτια τῆς. Συγγενὴ κανέναν δὲν εἶχε. Δυὸ-τρὶς γειτόνισσες ξαγρυπνήσανε καντὰ τῆς καί τῆ μυρολογήσανε. Καί νά τώρα ὕστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες μαθαίνουμε πὼς ἔρχεται ὁ γυιὸς τῆς ὁ Τζιμ. Πλούσιος, τέλειος μίστερ καί μετ' ἕνα κατὰσταση. Μετ' ἕνα 'Αγγλικά του μετ' ἕνα δαχτυλίδι στὰ χεῖρα, μετ' ἕνα χρυσὸ καδένες καί μετ' ἕνα δόντια χρυσά, εὐδαίμων καί πανευτυχῆς, παραφουσκωμένος δολλάρια. Καί γιά συμπλήρωση ὅλης αὐτῆς τῆς 'Αμερικανοποιήσεώς του, μετ' ἕνα 'Αμερικανίδα στὸ μπράτσο του. 'Ανάθεμά σε ξενητεία σένα καί τὰ καλά σου....

Πλωμάρι Μάιος 1933

Φ. Α. γ....

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Γιατί ἔπρεπε νά πάῃ

Κάποιος συναντᾷ στοῦ δρόμο ἓνα φίλο του μετ' ἕνα κατεβασμένο μούτρα.
— Ποῦ πᾶς ἔτσι σάν κρεμασμένος;
— Σ' ἔνα γάμο ποῦ δὲν θάθελα νά πάω!
— Καί γιατί πᾶς λοιπόν;
— Εἶμαι ὁ γαμπρός.

Σύμπτωσις

Παντρεύθηκα γιά νά ζῆσω μιὰ ἡσυχὴ ζωὴ.
— Τί σύμπτωσις! Κι' ἐγὼ παίρνω τὸ διαζύγιό μου γιά τὸν ἴδιο ἀκριβὸς λόγο.

— Τί εἶναι «**Η ΕΛΞΙΣ**»;
— **Εἶναι τὸ περιφθονοῦν ὑφασματοπωλεῖο τοῦ κ. Δημ. Βόμβουρα στὸ Πλωμάρι.**
— **Καί γιατί λέγεται ἔτσι;**
— **Γιατί ἐλκύνει ὅλο τὸ κόσμον, ὅλες τίς κυρίες ποῦ πηγαίνοντας ἐκεῖ βρίσκουν τὰ καλύτερα ὑφάσματα, τὰ ὠραιότερα εἶδη ψιλικῶν εἰς ποικιλίαν καί πλούτον ἀφάνταστον!**

ΛΕΣΒΙΑΚΗ ΑΝΘΗΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

'Ω! χρόνια παιδικὰ ποῦ φεύγετε
καί ποῦ στοῦ διάβα τοῦ καιροῦ κυλάτε,
πόσες χαρές, κι' ἐλπίδες κι' ὄνειρα
μέσ' στὴν καρδιά μας δὲν σφαλᾶτε!

Σᾶς ἰκετεύω, λίγο σταματήσετε
τὸ δρόμο σας μὴ φεύγετε τροχῶτα....
'Αχ! δὲν μ' ἀκούτε κι' ἀσυγκίνητα
τῶν περασμένων πέρνετε τὴ στράτα.

Μᾶης 1933

Α—ς Γ—ς

ΦΥΣΙΟΛΑΤΡΙΚΟΣ

Μετ' ἕνα εὐκαιρία τῆς διαθεσεως τῶν στηλῶν τῶν Λεσβιακῶν Νέων βρίσκω τὴν ἀφορμὴν νά γράψω μερικά λόγια γιά τὸν Φυσιολατρικὸ σύλλογο Μυτιλήνης.

Οἱ εὐγενεῖς προσπάθειες τοῦ συλλόγου σὲ ὅλες τῆς ἐκδηλώσεις εἶναι γνωστῆς. Κοντὰ σὲ ὅλες προστίθεται καί μιὰ παραπάνω.

Ὁ σύλλογος βλέποντας ὅτι πολὺς κόσμος καίτοι ἔχει τὴν ἐπιθυμίαν νά ἀσκεῖται σωματικῶς δὲν εὐρίσκει τὴν κατάλληλὴν εὐκαιρίαν διότι δὲν διατίθενται οἱ πρὸς τοῦτοι κατάλληλοι χώροι. Προσπάθησε μετ' ἕνα καταλληλῆς ἐνέργειας καί ἔλαβε παρὰ τοῦ Σου 'Υπουργεῖο τῆς Παιδείας τὴν ἄδεια νά ἀσκῆ τὰ μέλη του καθὼς καί οἰονδηποτε ἄλλον ἐπιθυμοῦντα ἐντὸς τοῦ περιφράκτου καί ἀπολύτως πρὸς τοῦτο καταλλήλου χώρου τοῦ Γυμναστηρίου τοῦ Γυμνασίου Μυτιλήνης, εἰς ὥρας κανονιζομένης αὐστηρῶς καί συμφώνως μετ' ἕνα ἄδειαν.

Ἡ εὐκαιρία αὐτὴ ποῦ παρουσιάζεται εἰς τὸ κοινὸν Μυτιλήνης ὄχι μόνον δὲν πρέπει νά ὑποτιμηθῇ καί περιφρονηθῇ ἀπὸ κανέναν ἀλλὰ τὸναντίον πρέπει νά ὑποστηριχθῇ ἐνθέρμως διότι εἶναι ἡ μόνη εὐκαιρία τὴν ὁποίαν πολὺς κόσμος ζητοῦσε τόσο καιρὸ καί ἦτη παρουσιάζεται σήμερον.

Τὸ κατάλληλον τοῦ χώρου πρέπει νά ἐνθαρῦνη τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους οἵτινες ἐπιθυμοῦν νά γυμνασθοῦν ἀλλὰ ἐντρέπονται διότι δὲν θέλουν νά φαίνωνται, αὐτοὶ εὐρίσκουν τὴν πειρὸν κατάλληλῃν εὐκαιρίαν.

Αἱ ἀσκήσεις αἱ ὁποῖαι θά γίνωνται θά ἀκολουθοῦν ἓνα ἐπιστημονικὸν πρόγραμμα θά εἶναι δὲ δυνατόν νά γείνουν ἀπὸ ὅλους ἄνευ διακρίσεως. Βεβαίως ἐάν παρουσιάζονται ἀδυναμίας θά δημιουργηθοῦν τμήματα ἀρχαίρων.

Δεκτοὶ γίνονται ὅλοι, φθάνει μόνον νά λάβουν ὑπ' ὄψιν τοὺς ὅτι οφείλουν ἀπόλυτον πειθαρχίαν καί ὑποταγὴν κατὰ τὰς ἐκτελέσεις τῶν προγραμμάτων τῶν.

Βεβαίως δὲν εἶναι μοῦ φαίνεται ἀνάγκη νά ἐξάρωμεν τὰ καλά τὰ ὁποῖα θά προκύψουν ἐκ τῆς λαϊκῆς αὐτῆς προσπάθειας καί σωματώσεως σὲ μιὰ τόση εὐγενικὴ προσπάθεια σιγὰ σιγὰ θά παρουσιασθοῦν ὁμάδες πολιτῶν ἀπολύτως καλὰ γυμνασμένες γιά τὸ μόνον λόγο ὅτι αὐτοὶ δὲν θά εἶναι οὔτε στρατιῶται, οὔτε μαθηταί· θά εἶναι ἄτομα τὰ ὁποῖα ἄνευ οὐδεμιᾶς πιέσεως καί βίας προσερχόμενοι ἀπολύτως μόνον τῶν, ἐκ τῆς διαισθήσεως τῆς ἀνάγκης νά γυμνασθοῦν θά μάς διδοῦν διὰ τῆς αὐτοπειθαρχίας τῶν τὴν εὐκαιρίαν νά καλλιεργήσωμεν τὸ Σουηδικὸν σύστημα τόσον ὥστε νά προκύψουν ἐκ τῆς προσπάθειας αὐτῆς μετ' ὀλίγον χρονικὸν διάστημα ἐκπλήξεις.

Στηριζόμενοι λοιπὸν σ' αὐτὴς τῆς εὐγενικῆς ἰδέας μας ἀναμένομεν τὴν ὑποστήριξιν κάθε καλοῦ καί αὐτοπειθαρχοῦντος ἀνθρώπου καθὼς καί τὴν ἀυθόρμητον προσέλευσιν τῶν διαφόρων φίλων τῆς γυμναστικῆς.

Γιά τὴν ὥρα αἱ γυμνάσεις θά γίνωνται μόνον δις τῆς ἐβδομάδος ἦτοι ἐκάστην Τρίτην καί Παρασκευὴν καί ὥραν 6 1)2 7 1)2.

Βεβαίως δὲν εἶναι ἀνάγκη νά συστήσωμεν ὅτι ἕκαστος πρέπει νά προσέρχεται ἀπολύτως ἀκριβῶς στὴν ὥρα τῆς ἐνάρξεως διὰ νά κερδίξῃ ὅλον τὸ ἐκ τοῦ μαθήματος ὄφελος. Μετ' ἕνα εὐκαιρία αὐτὴ καθιστοῦμε γνωστὸν ὅτι αἱ ἐνάρξεις θά εἶναι ἀπολύτως ἀκριβεῖς. Ἡ γυμναστικὴ θά ἀρχίξῃ ἐάν δὲ προσέλθῃ κανεὶς ἀργότερα θά δύναται σιωπηρῶς καί ἄνευ θορύβου νά λαμβάνῃ μέρος προσέχων νά μὴ διακόψῃ τὴν ἡσυχίαν τοῦ μαθήματος.

Τὸ ραντεβου λοιπὸν ὅλων τῶν ἐπιθυμοῦντων νά γυμνασθοῦν ἄς εἶναι τὴν προσεχῇ Τρίτην στοῦ Γυμναστηρίου τοῦ Γυμνασίου μας.

Δ. Ε. Κατσιώτης

ΤΥΠΟΙΣ

Καλλιτεχνικοῦ Τμήματος
"ΔΗΜΟΚΡΑΤΟΥ,"